

Školní posliček

Březen 2024

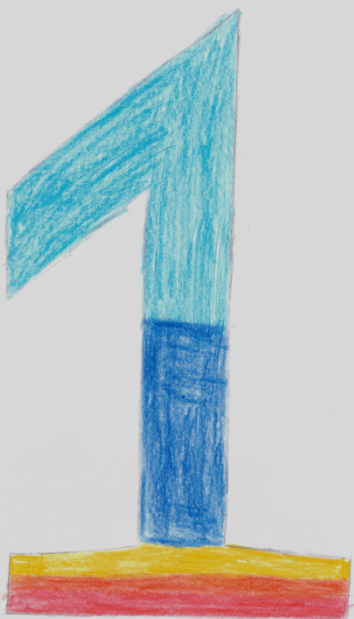
Milí čtenáři,

je tomu už pár měsíců, co vyšlo vánoční číslo časopisu Školní poslíček. A už jsme tady zase. Pololetí je za námi, prázdniny bohužel taky, venku je počasí jako na houpačce, takže je nejlepší chvíle na to přečíst si něco pěkného - knížku, anebo náš časopis.

Víte, co znamená anglická věta: **There's a first time for everything?** Pokud ano, zasloužíte pochvalu ... A pokud ne, nevádí. Český překlad zní: **Všechno je jednou poprvé.** Vzpomínáte si, kdy jste šli poprvé do školy, kdy jste poprvé jeli na kole, vystupovali před obecenstvem, dostali pětku (nebo jedničku), šli sami nakoupit atd.? Jak vidíte, všechno je jednou poprvé. A to „poprvé“ je tak trochu tématem tohoto čísla.

Třeba vás teď napadlo, kdy poprvé vyšel časopis Školní poslíček. Přesné datum už není známo, ale časopis začali tvořit žáci, kterým je nyní už 30 let, tedy zhruba před 16 lety. A ještě předtím vycházel školní časopis pod jiným názvem.

Další, co a kdy se stalo poprvé, se dočtete v tomto čísle Školního poslíčka.

Samozřejmě, na vás čekají soutěže, testy a obrázky k malování a dozvíte se i to, kdo vyhrál ceny za úspěšně splněné úkoly z minulého čísla.

Doufáme, že se vám časopis bude líbit a že si s ním užijete pěkné chvílky.

Vaše redakční rada

Obrázek: Adam Krula, 7.C

Česká prvenství

1. Knihovny

Česká republika má nejhustější síť veřejných knihoven na světě. Zatímco v Evropské unii je průměr 1,3 knihovny na 10 000 obyvatel, v Česku je to 5,1 knihovny. Jsme na tom dokonce desetkrát lépe než USA.

2. Rozhledny

Česká republika drží světové prvenství v kategorii rozhledny. Těch máme téměř 500 (a jednu podhlednu). To je nejvíc na světě v přepočtu na obyvatele i na plochu státu.

3. Mák

V pěstování potravinářského máku je Česko společně s Tureckem světovou špičkou. Většina se vyváží do zahraničí. Něco jiného je ovšem farmaceutický mák, který má větší obsah morfinu. V pěstování tohoto máku vede Afghánistán.

4. Vinylové desky

V devadesátých letech skončila výroba populárních „elpíček“, které byly vytlačeny cédéčky. Ty později podlely formátu MP3 a jeho přehrávačům. Mnoho lidí ale tvrdí, že s technologickým pokrokem klesá kvalita zvuku. Proto se do módy opět dostávají vinylové desky. A to je něco, co slyší v Loděnici u Prahy moc rádi. Sídlí zde totiž firma GZ Media, která je největším výrobcem LP desek na světě a která jako jedna z mála v devadesátých letech neukončila výrobu.

5. Akvariijní rybičky

Češi jsou největšími vývozci akvariijních rybiček v Evropě.

6. Nanovlákná

Nanovlákná jsou českou specialitou. Postavení světové jedničky ve výzkumu i výrobě nanovláken potvrdila konference na konci roku 2016 v USA.

7. Kremace

Třetí na světě (za Japonskem a Hongkongem), první v Evropě. Pohřbívání žehem tvoří v České republice asi tři čtvrtiny všech pohřbů. V Česku je také 27 krematorií, což je nejvíc na počet obyvatel na světě.

Čerpáno z: www.irozhlas.cz/zpravy-domov
Obrázek: Adam Gryč, 5.A

Světová prvenství - test

1. Kdo jako první obeplul svět?

- a) Fernão de Magalhães
- b) Vasco de Gama
- c) Diego de Almagro

2. Kdo byl prvním člověkem na Měsíci?

- a) Neil Armstrong
- b) Jurij Gagarin
- c) John Glenn

3. Kdo jako první přistál u břehů Ameriky?

- a) Amerigo Vespucci
- b) Vikingové
- c) Kryštof Kolumbus

4. Které zvíře se jako první dostalo na oběžnou dráhu Země?

- a) kočka Félicetté
- b) šimpanz Ham
- c) fenka Lajka

5. Kdo jako první dobyl Jižní pól?

- a) Vitus Bering
- b) Roland Amundsen
- c) Ernest Shackleton

6. Kdo jako první vzlétl ve vzducholodi?

- a) bratři Montgolfierové
- b) Henri Giffart
- c) bratři Wrightové

7. Kdo jako první použil slovo robot?

- a) Josef Čapek
- b) Václav Čtvrtek
- c) Karel Čapek

8. Kdo jako první zdolal Mount Everest?

- a) Hans Meyer
- b) Edmund Hillary a Šerpa Tenzing Norgay
- c) Jacques Balmat a Michel Paccard

9. Kdo jako první přeplaval průliv La Manche?

- a) James Cook
- b) Matthew Webb
- c) Sir Francis Drake

Vytvořila Markéta Lexová, 8. C

Obrázky: Adam Gryč, 5.A

Veronika Klímová, 6.B

Řešení najdete na předposlední straně.

První

- První cesta na Měsíc se uskutečnila v 20. července 1969 s posádkou Michael Collins, Neil Armstrong, Buzz Aldrin.
- 14. listopadu 1918 byl zvolen první československý prezident Tomáš Garrigue Masaryk.
- 6. prosince 1774 zavedla Marie Terezie povinnou školní docházku.
- Úplně první mobilní telefon (Motorola DynaTAC 8300) byl představen 3. dubna 1973. Byla to skutečně přelomová událost.
- První živý tvor vyslaný do vesmíru byl 3. listopadu 1957 pes Lajka.
- První člověk ve vesmíru byl J. A. Gagarin. Odstartoval 12. dubna 1961 z kosmodromu Bajkonur. Obletěl Zemi a po 106 - 108 minutách přistál.
- Waterman Arrowbile byl první létající automobil na světě (na obrázku), který vytvořil Waldo Waterman.

Viky Kadlecová, 6. B (zdroj: internet)

První živý tvor na oběžné dráze

Lajka, do češtiny přeloženo jako Štěkačka, je fena západosibiřské lajky. (Ano, její jméno je doslova druh plemene, kterým ona sama je.) Byla prvním živým tvorem na oběžné dráze Země. Našli ji na ulici jako potulnou fenu. Nebyla však jediný pes, který byl cvičený a připravovaný na odlet do vesmíru. Byla cvičena ještě s dalšími dvěma psy. Lajka taky dostávala různé přezdívky, jako třeba: Citronek, Kudrnka atd....

Lajka byla docela mladá, byly jí pouze dva až tři roky. 3.listopadu 1957 byla na palubě sovětské družice Sputnik 2 vyslána na oběžnou dráhu. Na palubě se dokázala i najíst. Vědci předpokládali - nebo si možná spíš přáli - že by Lajka mohla na oběžné dráze přežít až sedm dnů. Pak měla být šetrně „uspána“ jedem v jídle. Spekulovalo se i o druhé možnosti - relativně rychlé a bezbolestné smrti. Lajka měla zemřít na akutní nedostatek kyslíku. Jenže odhady nevyšly. Přání selhala. Lajka žila po startu už jen několik hodin. Po čtvrtém oběhu Země přestala vysílat jakékoliv známky života. Zemřela po 5 -7 hodinách vlivem stresu a přehřátí kabiny.

Její následovnice měly větší štěstí. Byly to Belka a Strelka. Z kosmu se vrátily a proslavily se. Jejich štěňata se stala „nosiči dobré vůle“. Jedno dostal například americký prezident J. F. Kennedy.

Viky Kadlecová, 6. B (čerpáno z internetu)

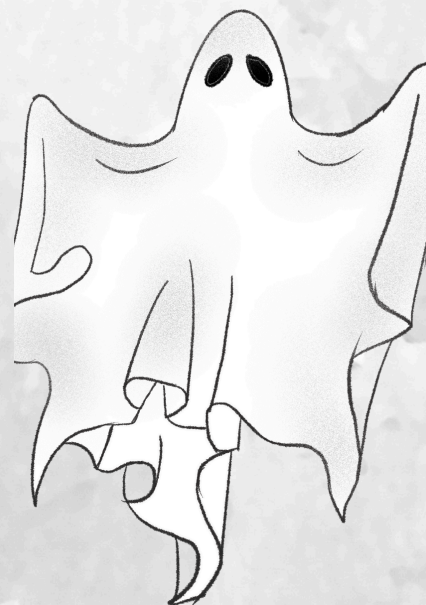
POPRVÉ SÁM/SAMA...

Byla tma. Na ulici se rozsvítila světla a mně začalo být trošku smutno. Dneska jsem byl totiž poprvé doma sám, a tak nějak jsem nevěděl, co dělat. Obvykle když nemám co dělat, přemýšlím nad svým životem, ale teď to moc nešlo. Všechny moje myšlenky směřovaly k tomu, že jsem doma sám, a začínal jsem mít tak trochu strach.

„A to už by stačilo, ne Matěji?“ promluvil jsem sám k sobě a pracně jsem se zvedl ze země, abych rozsvítil lampu a zatáhnul žaluzie. To mi trochu pomohlo, ale pořád jsem nevěděl, co budu dělat. „No co, tak budu poslouchat písničky,“ navrhl jsem si, našel svůj telefon pod hromadou sešitů na svém stole, zapnul reproduktor, který se už sám připojil k mému telefonu, a já jsem tedy jen vybral playlist a trošku snížil hlasitost. Hudba začala hrát a mně to nedalo a musel jsem, i když trochu falešně, zpívat slova písničky. Najednou se ozval divný zvuk. Přestal jsem zpívat a zaposlouchal jsem se. A znovu! Ozývalo se to vedle z pokoje. „Co to jen může být?“ zamyslel jsem se, ale když se to delší dobu neozývalo, trošku jsem se uklidnil a začal se zase věnovat hudbě. Uběhlo pár písniček a zvuk se ozval zase, ale tentokrát silněji.

„Je tam někdo? Zeptal jsem se celkem nahlas, ale vedle mi nikdo neodpověděl. Měl jsem nutkání se jít podívat vedle, ale taky jsem měl strach a ten rozhodně převažoval.

Ve chvíli, kdy jsem se přemlouval, abych se tam šel podívat, se najednou začaly otevírat dveře. Rychle jsem se skrčil do rohu a zavřel oči v domnění, že to třeba pomůže. O co víc jsem se ale nedíval, o to víc jsem slyšel. Dveře vrzly. Čekal jsem druhé vrznutí, ale to nepřicházelo. V hlavě mi to nějak nedávalo smysl. Když by někdo chtěl

něco mně nebo jenom tady v místnosti, asi by za sebou zavřel. Můj strach ale nijak nepolevoval, protože jsem si hned svoji teorii vyvrátil. Kdo by chtěl, aby dveře podruhé nahlas vrzly?

Bylo to hrozné čekání. Nepřítel se pohyboval tiše, protože ani když jsem se snažil, jsem ho neslyšel. Znenadání se něco dotklo mojí nohy. Já se hrozně lekl a ucukl jsem, ale dotek jsem pocítil znovu. A to už mi to docvaklo. „Míno, tys mi dala!“ promluvil jsem ke svojí kočce a otevřel oči. Předě mnou byla opravdu naše kočka a vypadala dost hladově. „Pojď, něco ti dám,“ řekl jsem už s větším klidem a šel s kočkou do kuchyně.

A od té doby už neposlouchám jakékoli divné zvuky, a když se náhodou ozvou, vím přesně, kdo mě poctil svojí návštěvou.

Matěj Folta, 9.C

... v orchestru

Byl začátek listopadu, venku již přestávalo sluníčko hřát a já jsem se jako každý pátek vydala na cestu k autobusové zastávce, protože nikdo neměl čas mě odvézt. Po orchestru jsem se měla zúčastnit zkoušky polenského mládežnického souboru na Kantáte Domino. Nic mě netrápilo a já měla dobrý pocit, že se mi hraní v orchestru vydaří. To jsem však netušila, co se mi přihodí.

Do autobusu jsem nastoupila a posadila jsem se vedle kamarádky, vše vypadalo slibně. Z autobusu jsme společně vystoupily a došly do ZUŠ. Jelikož jsme se dostavily dříve, vybavila jsem si hoboj a šla nachystat stojánek na noty a dvě židle.

Pomaloučku se rafička blížila k půl páté a všichni hráči se rovnali na pódium. Začala jsem se obávat nejhoršího. V rychlosti jsem vyndala mobilní telefon a na klávesnici napsala: „Ahoj,“ a následovalo: „jdeš dneska na orchestr?“

Rozhodla jsem se dojít si pro hoboj, když v tom mi zacinkal mobil. Roztřesenýma rukama jsem zmáčkla tlačítko a mobil se zapnul, zadala jsem heslo a mobil mi ukázal zprávu. Přejel mi mráz po zádech a zároveň mi bylo horko. V mobilu bylo napsáno: „Ahoj, ne nejdu, jsem nemocná.“

Tento strašný zážitek mě přinutil k tomu, abych se noty do orchestru naučila, ovšem znovu bych to zažít NECHTĚLA!!!

Anna Kratochvílová, 8.A
Obrázek: Adam Gryč, 5.A

Obrázek: Lenka Denková, 7.C

... na parketu

Byl začátek dubna roku 2020. Tento den mi už utkví v paměti napořád. Poprvé jsem sama vystupovala s mažoretkami. Vždy jsem tančila ve skupině, ale tentokrát se má trenérka rozhodla, že pojedou sólo, což znamená, že budu na parketě jenom já sama. Byl to pro mě šok, ale zároveň jsem byla nadšená z toho, že mi trenérka důvěřuje a věří mi. Samozřejmě musela probíhat příprava. Vybrat hudbu, dát dohromady sestavu a vymyslet něco, čím porotu zaujmu. Čekalo mě hodně práce. Vypilovat sestavu k dokonalosti trvá klidně i rok. Dřela jsem opravdu hodně, chtěla jsem se dostat alespoň do top pětky.

Pak nastal ten den, 24. duben 2021. Byla to sobota a mě čekala cesta do Čáslavi. Vstala jsem v pět ráno a začala příprava. Už v ten moment jsem byla ve stresu, ale věděla jsem, že se mnou pojedou má rodina, trenérka, a hlavně holky z týmu, které mě po celý rok podporovaly. Dojeli jsme na místo, už jsem měla i svoje číslo. Ted' stačilo jenom „udělat“ vlasy, obléct se do šatů, nalíčit se a protáhnout se. Hůlka, hudba, porota, prostě vše bylo připravené a ted' už záleželo jenom, až dám povel. Byla jsem opravdu nervózní, ale jakmile jsem přišla na parket a začala hrát hudba, vše se rázem změnilo. Uvolnila jsem se a neskutečně si to užila, což je u tance velmi důležité. Trenérka mě pak objala a řekla mi: „Kamí, já věděla, že to dokážeš.“

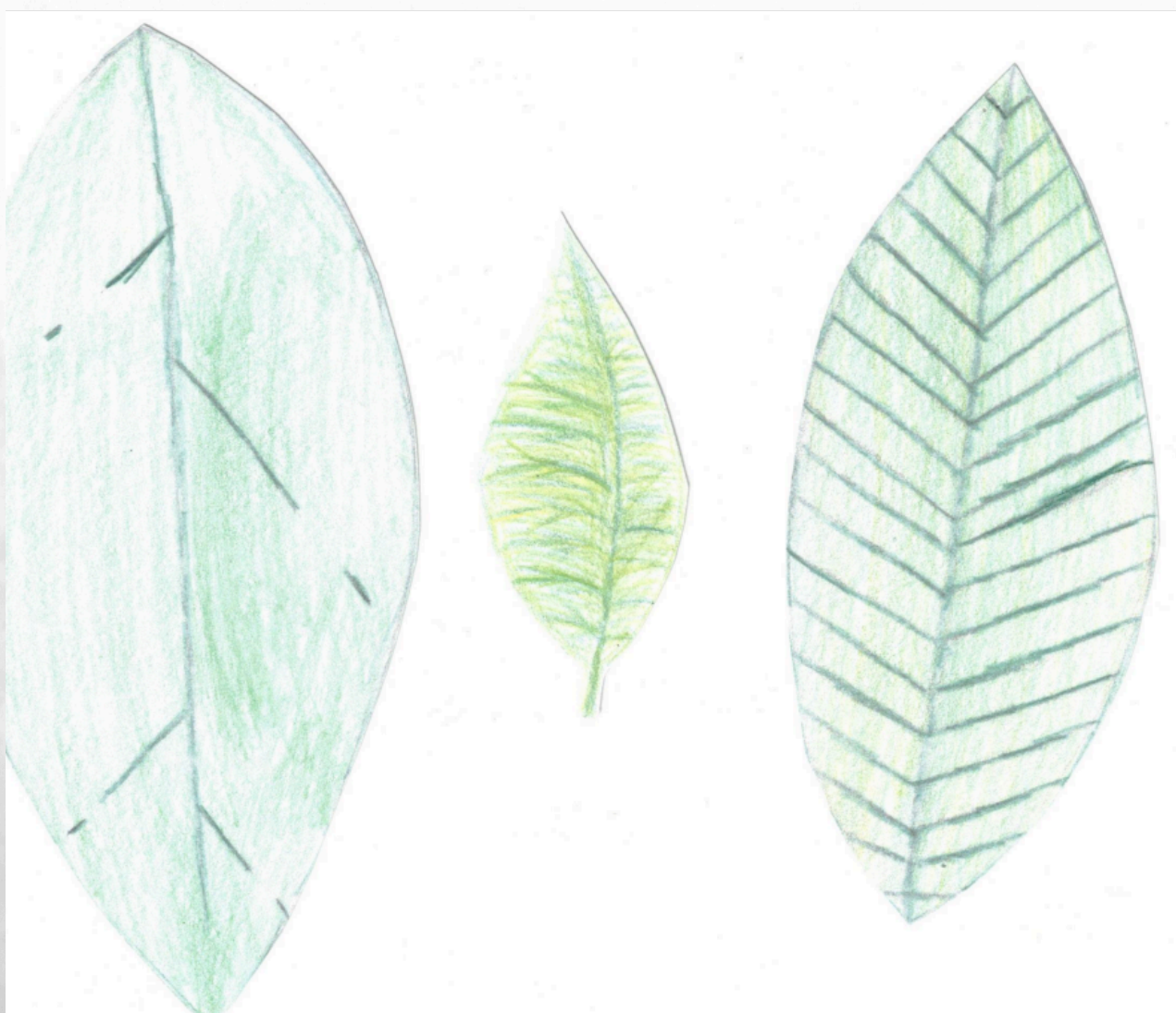
A začalo vyhlášení, tři nejlepší postupují na mistrovství Česka. Sama jsem ani na malý moment nepřemýšlela nad tím, že bych mohla postoupit. Když vyhlásili třetí místo, moje naděje byla nulová. Ale to jsem netušila, že druhé místo patří mně. Takovou radost jsem neměla hodně dlouho.

Samozřejmě mi docházelo i to, jak budu muset zase na sobě celý rok pracovat. I tak to za to stálo. Zmocnilase mě obrovská euforie. Na mistrovství jsem se umístila na 14. místě z 22. Přesto jsem ve svých dvanácti letech dokázala něco, co jsem si jako malá šestiletá holčička začínající s mažoretkami nedokázala představit.

Za tento zážitek jsem neskutečně vděčná. Dokázala jsem něco, v co jsem ani nedoufala. Rozhodně bych tohle nezvládla bez své trenérky a už vůbec bez své největší opory - rodiny a holek z týmu.

Kamila Šimková 9.A

Obrázek: Karolína Urbanová, 7.C

... v obchodě

Byl konec června a já jsem v šesti letech poprvé sama vstoupila do obchodu, abych si koupila osvěžující nanuk.

Ještě předtím, než si vyberu ten správný, podívám se do své dětské peněženky, kterou jsem předešlý rok dostala k Vánocům. Bylo v ní rovných 20 Kč. S uspokojením a s úsměvem na tváři otevírám mrazák a začne těžké rozhodování. "Mám si koupit tvarohový míša nanuk, nebo eskymo?" ptám se sama sebe, když tu se za mnou ozve hlas paní prodavačky: „Mohu ti nějak pomoci?“ Nevím, co mám odpovědět. Zkrátka si jenom vybírám nanuk, a to zase není tak těžké, abych to nezvládla sama.

Přiškrceným hlasem ze sebe vydám: „Asi ne“. Rychle chňapnu po eskymo nanuku a rychlým krokem zamířím k pokladně.

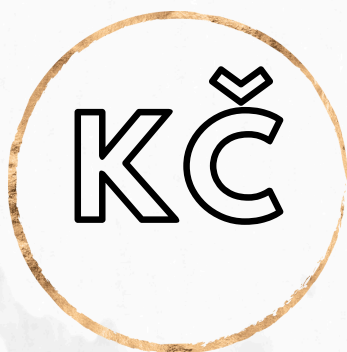
Mimoděk mi zrak padne na cenovku na obalu a s hrůzou zjišťuji že mi peníze v mé malé peněženke s jednorožci nevyjdou přesně o jednu korunu. Otočím se s úmyslem nanuk vrátit a odejít s prázdnou, ale u mrazáku stále stojí ta paní prodavačka. Co teď? Mám dvě možnosti: buď nanuk vrátím na svoje místo a budu muset paní prodavačce vysvětlovat, že už na ten nanuk nemám chuť, nebo půjdu i s nanukem k pokladně a vyhodí mě z obchodu.

Jelikož jsem výrazný introvert, rozhodnu se pro druhou možnost. Raději zahanbeně odejít než se s někým dávat do řeči. Zamířím k pokladně. Bojím se tak, jak jsem se ještě nebála.

Pozdravím slečnu u pokladny a na pult položím ten prokletý nanuk. „Bude to 21 Kč.“ Třesoucí se rukou jí podám všechny své peníze. „Ještě jednu korunu, prosím“. „Nemám, prosím“. Nejrady bych se neviděla. Slečna po mně hodí vražedný pohled, ale podává mi účtenku i s nanukem. Čekala jsem, že na mě zavolá policii, ale místo toho mi popřála hezký den. Váhavým krokem jsem vyšla ven a oddechla jsem si.

Od té doby mám jistý respekt z placení zboží u pokladny, a když to jde, jsem ráda, když to za mě udělá někdo jiný.

Markéta Lexová, 8. C
Obrázek: Anna Šeredová, 7.C

... na vyjížděce

Byl jeden ze zimních dnů, kdy mrzlo tak, že se mi srážel dech u úst a tvořil obláček páry, který se pomalu rozplynul do ztracena. Jako obvykle jsem nestíhala autobus, který měl jet za čtyři minuty, přestože já jsem se stále nacházela v teple mého domova. Obula jsem zimní boty a rychle se vyřítila ze dveří spěchajíc k autobusové zastávce. Autobus, který jsem kupodivu stihla, mě dopravil do blízké vesnice, kam chodím ke koním.

V ten den jsem měla jít jezdit na své milované kobylce anglického plnokrevníka. Rychlým tempem mě mé nohy donesly až k výběhu, kde už mě Perlička vyhlížela. Hlasitě jsem na ni zapískala. Ona svižně překlusala výběh a zůstala stát u otevírání. Dovedla jsem si ji do boxu. Sundala jsem z ní její fialovou nepromokavou zimní deku a následně ji na dvakrát přeloženou přehodila přes dveře Perliččina boxu. Jemným kartáčem jsem z ní setřela prach, co měla pod dekou. Poté mi v ruce přistál kopytní háček. Zvedala jsem Perličce postupně všechny čtyři nohy, abych jí z kopyt dostala sníh a kusy ledu, které jí překážely v chůzi. Osedlala jsem ji. Na hlavu jsem jí

navlékla uzdečku a běžela jsem si do klubovny pro věci. Do kapsy jsem schovala telefon a na hlavu jsem si narazila černou helmu.

Když jsem na Perličku nasedla, trpělivě vyčkala až jí dotáhnu podbřišník. Rozešla se klidným, houpavým tempem nahoru k jízdárně. Naučená do ní chtěla odbočit, já ji však navedla pokračovat ven. Byla jsem trochu nervózní, protože to bylo poprvé, co mě ven nedoprovázel žádný jiný kůň. Perlička stříhala ušima, poslušně poslouchala mé pobídky dopředu. Přes louku jsme přešly na vedlejší silnici, spojující dvě vesnice.

Nervozita už ze mě opadla. Užívala jsem si pohled na zasněženou krajinu bílou jako peřina. Po chvíli jsme odbočily na dlouhou rovnou louku. Pobídla jsem Perličku do rychlejšího tempa, tedy do klusu. Byla spokojená. Když jsem viděla její chuť rozběhnout se, zalila mě vlna adrenalinu. Po skoro neviditelné pobídce si šťastně vyhodila zadníma nohama a plnou rychlostí se rozběhla kupředu. Já se jen postavila do třmenů a snažila se zapamatovat si každíčký detail toho, jak jsme spolu poprvé samy venku. Naklonila jsem se jí blíž k hlavě, aby mě dobře slyšela, a pošeptala jsem jí: „Moc hodná holka jsi, pašanda, dej do toho vše!“ Jako by mi rozuměla, ještě zrychlila a já měla pocit, že snad letíme. Blížil se konec louky, ona plynule přešla zpátky do kroku a vydechovala, jako by doběhla za cílovou rovinku, kdy porazila sama sebe. Do hodiny jsme došly zpět do stáje. Byla trochu zpocená, ale venku stihla už dost oschnout.

Od té doby jsem ve vyjížděkách sama ven už pokračovala beze strachu. Byl to neuvěřitelný zážitek, na který nikdy nezapomenu!

Kateřina Čadová, 9. A

Obrázek: Adam Gryč, 5.A

Kniha - přítel člověka

Je březen, první jarní měsíc. A také Měsíc knihy. Pro mnohé z vás znamená kniha něco, co musí přečíst v rámci doporučené četby - takže povinnost. Ale pro jiné je to něco víc. Znamená přítele, který vás nikdy nezradí, k němuž se můžete uchýlit, když vám je smutno a necítíte se dobře. Může být vaším společníkem i rádčem. Postavy v knize často prožívají stejné emoce, řeší stejné či podobné problémy. S knihou se dostanete do jiných světů, můžete v ní najít radu, poučení i zábavu.

Kniha není jen předmět, který se čte a pak odloží, ale může být i zdroj radosti, útěchy a povzbuzení.

K Měsíci knihy jsme uspořádaly anketu s žáky 2. stupně. Zjišťovaly jsme, kdo ze třídy přečte nejvíce knih za měsíc. „Největším“ čtenářům jsme položily několik otázek. Možná vás jejich odpovědi překvapí, možná vás inspirují k tomu, abyste přehodnotili svůj vztah ke knihám.

Bára Rychnovská 9. B

Kolik knížek přečteš za měsíc?

Za měsíc jich přečtu 10.

Jaký je tvůj oblíbený žánr?

Romány nebo detektivky.

Jaký je tvůj oblíbený autor a knížka?

Nejradši mám Lenku Lanczovou a mojí nejoblíbenější knížkou je *Obraz Doriana Graye* od autora Oscara Wilda.

Kolik knih máš v knihovně?

Vlastním okolo 90 knížek.

Jakou knihu bys doporučila?

Cokoli od autorky Agathy Christie.

Amálie Gasmi 9. A

Kolik knížek přečteš za měsíc?

Přečtu asi 5 knížek.

Jaký je tvůj oblíbený žánr?

Nejradši mám fantasy.

Jaká je tvoje oblíbená knížka?

Dědictví krve od Amélie Wen Zhao.

Kolik knih máš v knihovně?

Okolo 25.

Marla 9. C

Kolik knížek přečteš za měsíc?

Za měsíc jich přečtu asi 8 až 10.

Jaký je tvůj oblíbený žánr?

Fantasy nebo dobrodružné.

Jaká je tvoje oblíbená knížka?

Selekce nebo Země příběhů.

Dříve mi mamka knížky kupovala, a teď si je půjčuji v knihovně.

Sabina Křivánková 7. B

Kolik knížek přečteš za měsíc?

Za měsíc přečtu 10 knížek.

Jaký je tvůj oblíbený žánr?

Fantasy nebo dobrodružné.

Obrázky: Kamila Šimková, 9.A

Jaký je tvůj oblíbený autor?

Moje oblíbená autorka je Tanya Stewner.

Jakou knihu bys doporučila?

Určitě bych doporučila knížku *Alea*, dívka moře od Tanyi Stewner.

Lucie Pejchalová 7. A

Kolik knížek přečteš za měsíc?

Přečtu 5 až 6 knížek.

Jaká je tvoje oblíbená knížka?

Harry Potter, jakýkoli díl.

Kde sháníš knížky?

Půjčuji si je z knihovny.

Tereza Bártová 7. A

Kolik knížek přečteš za měsíc?

Přečtu asi 5 až 6 knížek.

Jaká je tvoje oblíbená knížka?

Mám ráda *Selekci*.

Kde sháníš knížky?

Půjčuji si je z knihovny nebo od kamarádek.

Anketa a rozhovory: Bára Stražilová, 9.B, Lucie Minářová, 9.B,
Anna Janderková, 9.B

Obrázky: Adam Gryč, 5.A

Anketa o nejlepší třídu

Už několikrát v minulosti jsme dělali anketu o nejoblíbenějšího učitele. Napadlo nás, že letos bychom to mohly obrátit a pro změnu jsme připravily anketu o nejoblíbenější třídu - tedy třídu, v níž učitelé nejraději učí.
Jak to dopadlo?

1. místo	9. A	8 bodů
2. místo	9. C	6 bodů
3. místo	7. B	4 body
4. místo	7. A	4 body

9. B, 7. C a 6. A získaly 2 body. Třídy 8. B a 6. B pouze 1 bod.
Ostatní třídy nezískaly žádný bod.
Výhercům gratulujeme!

Anketu připravily a zpracovaly: Terka Bártová a
Lucka Pejchalová ze 7. A

Obrázek: Filip Fuit, 7.C

Bylo nebylo aneb Jak to zpětně vidí v 9. A

První třída byla o seznamování s ostatními, ale také o poznání samotné školy. V první třídě jsme byli klidní a hodní a plní energie k objevování nových předmětů, lidí a zážitků. Nejhezčí však bylo vysvědčení. Byly samé jedničky.

Druhá třída byla už těžší. Učivo bylo náročnější, každý ho nemusel chápat, ale stejně převažovaly jedničky na vysvědčení. O přestávkách jsme hráli různé hry, abychom se zabavili. Nebylo však vždy veselo pro každého, protože J. Zachariáš dostal svoji první poznámku.

Třetí třída byla o poznávání nového jazyka. Angličtina byla ze začátku obtížná, ale všichni jsme ji zvládli. Také hry jsme, my kluci, začali hrát jiné.

Ve čtvrté třídě jsme se smutkem vyměnili třídního učitele za nového. Mysleli jsme si, že vše půjde v klidu jako v třetí třídě, ale jednoho dne spadl glóbus ze skříně a samozřejmě vina nemohla být na jednom žákovi, musela se přenést na každého, kdo se tu přestávku trochu více pohnul.

Pátá třída byla o seznámení s novou budovou a s novými učiteli. První pololetí jsme si užívali, bavili jsme se, ale jednu věc nikdo nečekal, a to tu, že si známá osoba z naší třídy J. Zachariáš vlepí žvýkačku do vlasů. Ale věc, která přišla v druhém pololetí, byla ještě mnohem horší, a to byl Covid - 19. Všichni jsme zůstali doma a nemohli jsme nic dělat.

Šestá třída nebyla nijak zvláštní, jenom jsme byli jednu chvíli v karanténě, pak zase ne a takhle se to pořád střídalo.

Sedmá třída, ta byla zajímavá. Přišel k nám Havlíček. Někdo ho měl rád, někdo ho nemusel a někdo ho nesnášel. Nejlepší věc na sedmé třídě byl lyžák. Na lyžáku se dělo všechno možné, ale my jsme si ho užili.

Osmá třída. Docela dost lidí začalo cítit, že jde do tuhého, protože se blíží konec školy. A zároveň k nám přišel další člověk. A to byl Koňo. Nikdo to moc neřešil, protože byl stejně víc času pryč ze školy než ve škole. V osmé třídě bylo hodně exkurzí, takže nám rychle utekla.

Devátá třída. Už je to vše realita. Konec školy je už za dveřmi a přijímačky jsou hned za rohem. Všem, kteří je budou psát, držíme palce. A hlavně - pevné nervy!

Na této práci se podíleli: Jiří Chvátal, Filip Slabý, Vít Smejkal, Štěpán Klíma

Co dělala 9. A

Za našich 9 let jsme si toho prožili opravdu dost. Odcházel a přicházel jak učitelé, tak žáci, ale my jsme zůstali a chtěli bychom se o svoje zážitky s vámi podělit.

Začneme první třídou. Odjakživa jsme byli soutěživí a vždycky jsme soutěže brali vážně, ať už jsme soupeřili mezi sebou nebo s někým jiným. Od první třídy mezi námi a béčkem vládla rivalita. Dělali jsme si naschvály, nechtěli jsme s nimi spolupracovat, a když jsme s nimi někam měli jet - to bylo něco! Většinou jsme se hádali, která třída je hodnější, a tak jsme dělali všechno pro to, aby béčko nebylo lepší, protože jsme přece áčko!

Řekla bych, že tohle trvá doted'. Přejdeme k radostnějším zážitkům! V první třídě jsme dostali tu nejúžasnější paní učitelku Prokešovou (Hlásnou) Měli jsme ji strašně moc rádi. Hrávala si s námi na schovku snad každé ráno na začátku hodiny. Zbožňovali jsme to. Bohužel jsme se s paní učitelkou museli rozloučit ve třetí třídě, protože čekala miminko. Ale když se vdávala, připravili jsme jí s paní učitelkou Močubovou překvapení. Tajně jsme trénovali, abychom jí zatančili na rozloučenou.

Potom jsme dostali paní učitelku Hortovou. Ta byla také fajn a měla nás ráda. Byli jsme docela divoáci a pořád jsme vymýšleli nové blbosti. Lítali jsme po třídě, i když jsme neměli, a dokonce jsme rozbili i glóbus. Mezi naše oblíbené hry tehdy patřil Kámen, nůžky, papír. To byla hra, kde hráči si normálně stříhli a ten, co prohrál, dostal trest. Třeba v Kutné Hoře se měl jeden z kluků zeptat na telefonní číslo náhodné paní. Byla to sranda a hrálo to dost lidí.

V páté třídě jsme dostali pana učitele Dvořáka. Byl moc fajn a byla s ním zábava. V pětce s námi začala pohazovat těžká puberta a řekla bych, že jsme vymýšleli pěkné pitomosti. Posílali jsme si různé papírky, kdo koho miluje a tak. Jednou ty papírky objevil pan učitel Pohanka a zazpíval nám o nich píseň. Bylo to hrozné. Také jsme při pracovkách dělali různé hlouposti: házeli po sobě modelínu a dokonce jsme se jednou tak trefili, že zůstala viset na zdi. Potom ale přišla karanténa a my jsme se skoro nevidali.

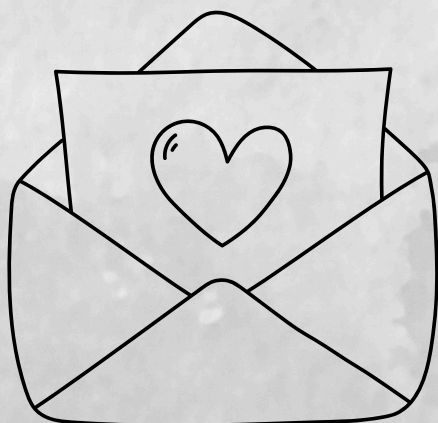
V šesté třídě jsme dostali naši současnou třídní, paní učitelku Novákovou.

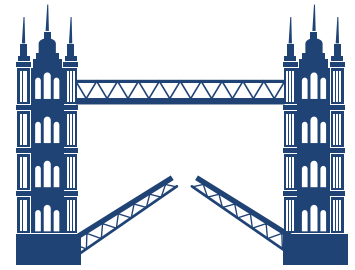
V sedmé jsme nastoupili do školy, dokonce i s novým žákem Danem Havlíčkem. Ze začátku to bylo fajn, ale potom se naše vztahy ve třídě zhoršily, jako by za to mohl.

Sedmou jsme nějak přežili, a potom jsme nastoupili do osmé. Bohužel jsme se museli rozloučit se spolužáky Aničkou, Honzou a Eliškou. A propadl k nám spolužák Šimon Staněk, řečený Koňo. Ve třídě byla docela sranda. Všichni jsme se snažili, abychom měli co nejlepší vysvědčení kvůli školám, takže to bylo o nervy. Ke konci roku jsme rozbili vitrínu v dějepisné učebně. Bylo to jako nějaký dominový efekt. Jeden strčil do druhého, ten do třetího atd. Paní učitelka nebyla zrovna šťastná. Ale potom jsme ji uplatili nejlepším dárkem na konci roku. A také jsme měli bouračku během sportovních dnů, kdy se Eliška srazila se Štěpánem. Ona měla rozražené obočí a on pusou.

Bylo to asi stručné na těch devět let, co jsme ve škole prožili. Doufám, že se dostaneme každý, kam chce, a užijeme si další život, jelikož kapitola 9. A se brzy uzavře.

Eliška Dvořáková, 9. A

Jaké bylo první anglické slovo, které jsi znal/a?

Apple-1 Blue-1 Cat-1
Fish-1 I love you-1 Yes, No-1
What-1 Dog-4 Hello-7

Jak můžete vidět, každý má jiné první slovo a ke každému se většinou vztahuje jiný příběh.

Třeba moje první anglické slovo bylo "sorry", kvůli tomu, že se mi tak omluvil můj kamarád ve školce a já sem ho seřvala, že pokud se neomluví normálně, tak to nepočítám jako omluvu.

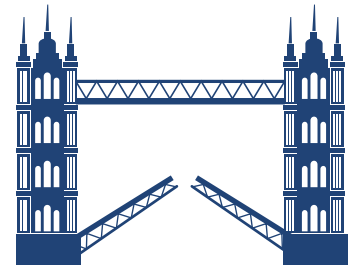
Někdo si to pamatuje ze hry, kterou hrál se sourozenci, když byl malý. A někdo si to naposlouchal z videí na YouTube. Někdy to má i velmi zábavnou minulost.

Viky Kadlecová a Tereza Bártová

English CORNER

A teď něco pro pokročilejší angličtináře...
Jaké bylo tvé první setkání s angličtinou?

My first encounter with English

I discovered English by watching YouTube videos while my mum was at work. They made me happy. I think that my pronunciation got better thanks to them. It got me more interested in learning English because when I started learning it at school, I hated it.

Karolína Marková, 8.B

I was probably four or five years old when I said my first word in English. It was "Strawberry". My dad taught me that when we played a game - I can't remember the name. I used that word as my secret language. It was an amazing feeling!

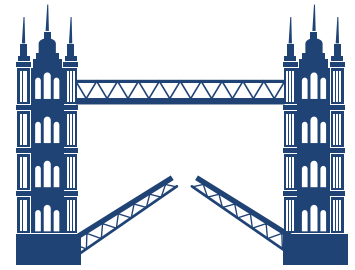
Markéta Lexová, 8.C

I was three years old when we went to Canada. My dad went there for work, so he took us with him. We lived in a big house with four floors. I remember that I was very talkative, so I spoke with Canadians even when I didn't know any English. My first words were "Hello", "chocolate", "chicken" and "ice cream" - the most important words you need to know.

Anna Kratochvílová, 8.A

English CORNER

When I was five years old, Šimon's brother Daniel told Šimon "Hello" and then Šimon said it to me. My first sentence was "Hello, my name is Jonáš." In the first grade, I learnt: "My favourite colour is..."

Jonáš Hubený, 8.C

When I was five years old, my brother told me some English words. My first English word was "Hello". Some of my other words were "hi", "cat", "car" or "house".

Tomáš Šrámek

My first encounter with English was in kindergarten. My first English word was "Hello". I started learning English in first grade.

Matěj Fichtner, 8.B

When I was about six years old, I installed a fake version of Minecraft on my phone. I didn't know how to change the language, so I played it in English.

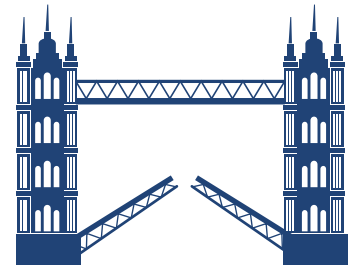
Anonymous

My first encounter with English was when I was five years old. My first word was "Hello". I learned it from my brother. My first sentence was "My name is ..." I learned it in second grade.

Šimon Fuit, 8.C

English CORNER

My first encounter with English was with my parents because they were speaking English whenever they didn't want me to understand them or know what they were talking about.

Antonín Marek, 8.C

I think my first encounter with English was in kindergarten. But I started learning it in third grade. I think my first English word was "a dog" or "Hello".

Matyáš Kratochvíl, 8.B

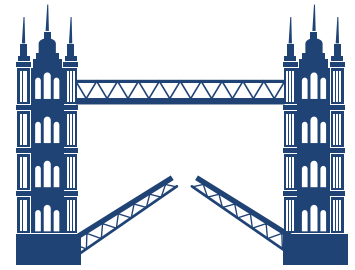
My first encounter with English was when I was six years old. We went on holiday to Austria. We arrived at the hotel and the receptionist said: "Hello". I didn't know what it meant.

Jáchym Jaroš, 8.C

I think my first encounter with English was in kindergarten but I don't remember it. I think my first word was "mum" or "dad".

Anonymous

Hello

Quiz - the World

1. What is the biggest country in Africa?

- a) Algeria
- b) Democratic Republic of the Kongo
- c) Morocco

2. What is the largest desert in the world?

- a) Antarctica Desert
- b) Gobi Desert
- c) Sahara Desert

3. What is the capital of Indonesia?

- a) Jakarta
- b) Manila
- c) Calcata

4. Where is the longest land border between any two continents?

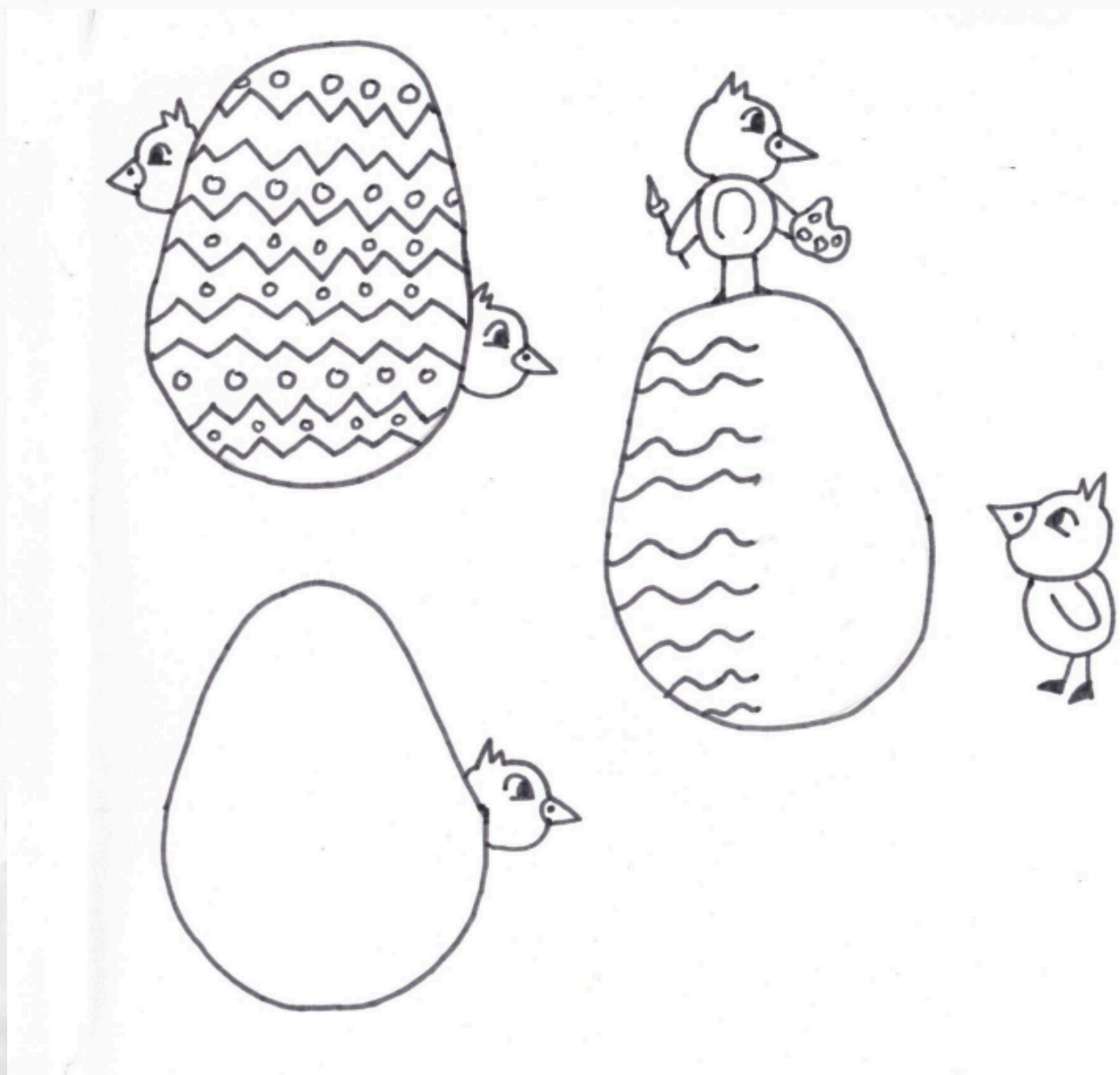
- a) Mongolia, Russia
- b) India, China
- c) USA, Canada

Řešení najdete na předposlední straně.

Jakub Horák, 8.B
Matyáš Kratochvíl, 8.B

Omalovánka

1. Vybarvi vajíčko.
2. Dokresli vajíčko a vybarvi ho.
3. Buď kreativní

(Můžeš vybarvit i kuřátka)

Květinová hledačka

N	A	R	C	I	S	A	J	P	P	S
A	S	A	S	A	N	K	A	R	E	E
R	H	V	N	K	Ě	L	Í	V	T	D
T	L	I		Š	Ž	A	B	O	A	M
N	U	O	E	I	E	I	L	B	K	I
I	C	L	C	L	N	F	R	E	L	K
C	H	K	I	E	K	V	D	N	Í	R
A	A	A	T	P	A	R	U	K	Č	Á
Y	V	O	A	M	Á	S	L	A	T	S
H	K	L	L	A	I	N	E	N	Y	K
	A		Z	P	O	D	B	Ě	L	A

NARCIS, SNĚŽENKA, TULIPÁN, SEDMIKRÁSKA,
PAMPELIŠKA, SASANKA, FIALKA, BLEDULE,
HLUCHAVKA, PETRKLÍČ, PRVOSENKA, VRBA,
PODBĚL, ZLATICE, HYACINT, VIOLKA

TAJENKA: _____

Vytvořila: Kamila Šimková, 9.A
Obrázky: Denisa Větrovská, 7.C
Natálie Švecová, 7.C

A nakonec malé rozloučení se zimou...

Řešení testu: 1a, 2a, 3b,
4c, 5b, 6a, 7c, 8b, 9b
Řešení anglického kvízu: 1a,
2a, 3.a, 4c

Vytvořila: Veronika Klímová, 6.B

Výherci z minulého čísla

1. stupeň:

Klára Půžová, 2.B
Viktorie Vovk, 2.B
Iveta Šimková, 2.C
Anna Lexová, 2.C

2. stupeň

Nela Klímová, 6.A
Tereza Jarošová, 6.C
Šárka Višinková, 6.C

Na výherce čeká sladká odměna

Vydáno v ZŠ Polná
12. března 2024

TAK ZASE PŘÍŠTĚ!

Redakční rada:

Kamila Šimková
Eliška Dvořáková
Rost'a Kourek
Bára Stražilová
Lucie Minářová
Anna Janderková
Markéta Lexová
Tereza Bártová
Lucie Pejchalová
Viky Kadlecová
Veronika Klímová
Adam Gryč

Obrázek na titulní straně:

Kamila Šimková

Obrázky v časopise:

Canva, ilustrace od žáků

Grafická úprava:

Lucie Fuitová

Jazyková úprava:

Zdena Bužgová,
Jarmila Kalábková

